

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

SARAH GRUNDER RUIZ

AUTHOR OF *LUCK & LAST RESORTS*

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

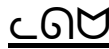
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

SRR RH GRUNDER RUIZ'IN DİĞER ESERLERİ

Aşk, Listeler ve Hayali

Gemiler Şans ve Son Çare

Yerel Barda Son İçki

AMAZON ORIGINAL STORIES

SARAH GRUNDER RUIZ

SUMMER
Stay-
cation

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Sarah Grunder Ruiz
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla herhangi bir biçimde veya herhangi bir araçla aktarılamaz.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından
yayınlanmıştır www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg_
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662544262 (dijital)

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı: Elizabeth Turner Stokes

*Deniz kaplumbağalarını seven ve evindeki kumu hiç sevmeyen
büyükannem Jean'ın anısına*

İÇİNDEKİLER

BİR: BECK İKİ:

BECK ÜÇ: LUCAS

DÖRT: BECK

BEŞ: LUCAS

ALTI: LUCAS

YEDİ: BECK

SEKİZ: LUCAS

DOKUZ: BECK

ON: BECK

TEŞEKKÜR YAZARI

HAKKINDA

BİR

BEC4

W işin aslına bakarsanız, yazdan gerçekten nefret ediyorum.

Yazla ilgili her şey aşırı. Aşırı güneş. Aşırı sıcak. Aşırı turist. Diğerleri plaj günlerini, güneş ışığını ve havuzda tembellik ederek geçireceği saatleri hayal ederken, benim gördüğüm tek şey kum, güneş yanıkları ve bana mutlaka mantar enfeksiyonu bulaştıracak ıslak mayolar. Başka bir deyişle, Haziran ile Eylül arasında bana ihtiyacınız olursa, lütfen aramayın.

Tüm bunlar muhtemelen beni bir parti bozucu gibi gösteriyor. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzde yüz doğru. Bana evde geçireceğim sakın bir gece ile dışarıda geçireceğim heyecanlı bir gece arasında seçim yapmam gerekirse, her seferinde evde geçireceğim sakın geceyi seçerim.

Ne diyebilirim ki? Kim olduğumu biliyorum ve ben, Beck Penrose, sıkıcı biriyim.

Örneğin kahve siparişimi ele alalım. Her sabah deniz yaşamı merkezine işe geldiğimde, ofisime giderken Tortuga Café'ye uğrar ve her zaman aynı şeyi içerim: buzlu kahve, sade. Son iki yıldır her iş günü, *Beck için buzlu kahve, sade*. Bir keresinde uyandım ve kendime, farklı bir şey deneyeceğim, hindistan cevizi kahve frappé'yi deneyeceğim dedim, ama tezgaha gittiğimde baristanın zaten her zamanki içeceğimi hazırladığını gördüm. Beni düşünmesi o kadar tatlıydı ki, aslında farklı bir şey denemek istediğimi ona söylemeye gönlüm el vermedi.

İşte böylece kendimi burada buldum: neredeyse bir yıl sonra Tortuga Café'de sırada bekliyor, *Beck için* yine bir *buzlu kahve, sade* içmeye zihnen hazırlanıyor, hindistan cevizi kahve frappé deneyimim hâlâ el değmemiş.

Ve sonra... olan oldu. Önümde sırada bekleyen adam arkasını döndü ve ne istediğimi sordu.

İlk başta soruyu anlamadım. Bir an için tek görebildiğim şey onun görünüşüydü. Mavi-yeşil gözler. Kulak uçlarından sarkan dağınık altın rengi bukleler. Dolgun dudaklar, yanaklarında hafif altın rengi sakal izleri. Her bir parça kendi başına çekiciydi.

"Sana asılmıyorum," diye ekledi çabucak, muhtemelen yüzümdeki ifadeye tepki olarak. "Bu, iyilik zinciri gibi bir şey." Kasada ödeme yapan kadına başını salladı. "Aptal gibi görünmek istemem."

"Oh." Başta bana asıldığını düşünmemiş olsam da, bu açıklama beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Yine de onu suçlayamam. Mavi iş polom, haki şortum ve gözlüklerim pek de seksi bir hava yaratmıyor. "Gerçekten, kafana takma," diyorum ona.

Kasiyer kadın işlemi tamamlar ve adamın yüzünde aciliyet dolu bir ifade belirir.

"Zinciri bozan kişi ben olayım," diye yalvarır. "Sende bir çıkışın var."

Gözlerini takip ederek arkama bakıyorum ve haklı olduğumu görüyorum. Sıradaki son kişi benim ve etrafta başka kimse yok, bu yüzden bu iyilik zincirini bozma yükü omuzlarıma yüklenecek gibi görünmüyor.

"Lütfen?" diyor.

Kahvemi almayı gerçekten bu kadar önemseydiğinden emin değilim, ama her halükarda bir cevap beklediği açık. Kasada muhtemelen beni bekleyen *Beck için* aldığım *sade buzlu kahveyi* düşünüyorum, sonra menü panosundaki devasa boyuttaki hindistan cevizi kahve frappé fotoğrafına bakıyorum. Bu, yeni bir şey denemek ve bunu yaparken kötü adam gibi görünme riskini almamak için bir fırsat.

"Peki," diyorum. "Bir hindistan cevizi kahve frappé alabilir miyim, lütfen?"

"Tamamdır." Adam bana sırtarak gülümsedi, sonra arkasını dönüp içkisini ödeyen kadına teşekkür etti ve ardından benim içkimi sipariş etti.

Sıradan çıktığımda, kasada terleyen *Beck için* sipariş ettiğim *sade buzlu kahveyi* görüyorum. Daha özenli hazırlanan içeceklerin çıktığı yere doğru sürünerek gidiyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, sadece minicik bir suçluluk duygusu hissediyorum.

Al sana, sıkıcı Beck.

İKİ

BEC4

T “Kaplumbağa latte, kremasız, ve Susan için sade buzlu kahve!”
Barista tezgahın üzerine iki içecek koyar. Benim kahvemi alan adam, kendininkini alan kadına gülümser — muhtemelen Susan'a —sonra ona kremasız turtle latte'yi uzatır.

Soğuk kahveyi kendine saklar ve ben bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutarım. Onu şimdiden sevdim. Bir yanım onun adını bilmek istiyor, ama o, içeceklerimizi beklediğimiz tezgaha geldiğinden beri Susan'la konuşuyor, bu yüzden sorma fırsatım olmadı.

Sanki soracaktım gibi de değil. O sadece kahvemi aldı. En iyi arkadaş olmak falan istediği de yok. Zaten benim en iyi arkadaşım var. Adı Boris. İkimiz de bu yıl otuz yaşına giriyoruz ve kişiliklerimiz çok benzer. Sessiz, sakın yerleri seviyoruz. Okyanusu seviyoruz. Parlak ışıkları ve bize dokunan insanları sevmiyoruz. Birçok yönden Boris'i ikizim olarak görüyorum.

Ayrıca, o bir deniz kaplumbağası.

Ama bu konumuzun dışında, ki ben de konuyu kaçırmışım galiba, çünkü barista az önce blenderi çalıştırdı ve gürültü o kadar tiz ki boynumdaki ve omuzlarımdaki kaslar fiziksel olarak ağrıyor. Ne düşünüyorsam, o düşünce trenim istasyondan ayrıldı ve raydan çıktı. Neyse ki, bu ses saldırısı uzun sürmüyor ve blender kapandığında, hala kafam karışık ama daha az gergin bir şekilde rahat bir nefes alıyorum.

Susan ayrıldığında, kahvemi alan adamın da gideceğini sanıyorum, ama o kalıyor. Onun gitmesini izliyor, sonra bana doğru eğiliyor ve diyor ki, “Kaplumbağa hastanesinde ‘*kaplumbağa* latte’ diye bir şey servis etmek biraz tuhaf, sence de öyle değil mi?”

Şaka yaptığını bilsem de kendimi şöyle derken buluyorum: “Karamel ve çikolata, tıpkı çikolatalı kaplumbağalar gibi, gerçek kaplumbağalar değil.” Sonra çoğu insanın şakaya ciddi bir yanıt vermeyi sevmediğini hatırlıyorum. Şakayı anlamadığımı ya da daha kötüsü, onları aptal bulduğumu düşünürler. Aslında, bazen şakalara nasıl yanıt vereceğimi bilmiyorum

Bazen şakalara nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. Gülmek ya da "*İyi espriydi!*" demek daha iyi, bunu öğrendim. Şaka yeterince saçma olduğunda, bir inilti ya da göz devirme bile kabul edilebilir. Ama en iyi cevap nedir? Şakayı devam ettirmek. Bu yüzden aceleyle ekliyorum: "En azından sizin öyle düşünmenizi *istiyorlar*. Hiç denemedim, o yüzden bir şey söyleyemem."

Adam gülüyor ve ben biraz rahatlıyorum. Bir başka sosyal etkileşim daha başarıyla atlatıldı.

"Hindistan cevizi kahve frappé, Lucas!" diyor barista, seçtiğim bu ucube içeceği tezgahın üzerine koyarken.

Lucas. Hoşuma gitti. Onu baştan aşağı süzdüm ve her şeyini beğendiğime karar verdim. Adını. Altın rengi buklelerini ve okyanus gibi gözlerini. Hatta kıyafetini bile — keten pantolon ve kolları kıvrılmış, ferah beyaz bir gömlek. Tüm havası *sofistike bir sörfçü şıklığı*.

Belki de yazın hoşuma giden bazı şeyler var.

Lucas bana içeceğimi uzatıyor; üstüne krem şanti, hindistan cevizi parçaları ve küçük bir tropikal şemsiye konmuş bu içecek, kahveden çok tatlıya ya da dondurulmuş kokteyle benziyor.

"Artık adımını bildiğine göre, seninkini sorabilir miyim?" diyor. "Beck Penrose," diyorum.

"Beck Penrose." Adımı sanki tadına bakıyormuş gibi söylüyor. Bana tekrar baktığında yüzümün kızardığını hissediyorum. Beni değerlendiriyormuş gibi bakıyor, ama yargılayıcı ya da kaba bir şekilde değil. Bakışları yumuşak ve açık, sanki *Beck Penrose'un* nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi.

Bu çok saçma bir düşünce. *O blender beynimi ne kadar karıştırmış olabilir ki?*

"Lucas Holiday," diyor. "Ben senin soyadını bildiğim için, senin de benimkini bilmen adil olur."

Bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Görünüşe göre düşüncelerim hâlâ rayından çıkmış durumda.

Lucas gitmeye niyetli değil ve ben bu sohbetten nasıl zarifçe çıkacağımı bilmiyorum. Bu kafeden çıkmayı çok istesem de, Lucas'ta bir şey var ki, onunla yabancı olmamız beni üzüyor.

Bu şey muhtemelen sadece görünüşü, ama bir kızın ara sıra kendini kaptırabileceği biraz romantik fanteziye ihtiyacı vardır. Akıllıca, yüzeysel olarak masum ama aynı zamanda flörtöz bir şey söyleyebilirdim. O da bunu hemen

. Aralarında küçük bir atışma başlardı. Bir bakmışsın, malzeme dolabında öpüşüyor olurduk.

Bunun yerine aklıma gelen tek şey “Bugün hava çok sert, değil mi?” oluyor. Çünkü ne yazık ki benim için, fantezilerimdeki baştan çıkarma becerilerim sadece —fantezi.

"Ama plaj için mükemmel bir gün," diyor.

"Plaj günlerinden nefret ederim," diyorum. Sonra Lucas'ın plaj günleri hakkındaki gerçek fikrimi umursamadığını hatırlıyorum.

"Neden?" diye soruyor.

Çok olumsuz görünmek istemiyorum, ama bu kadar çok şey hakkında olumsuz hissederken bunu nasıl önleyebilirim ki? Anlamıyorum, ama bazen insanlar, onlardan bahsetmediğim halde *onlara* karşı olumsuz davrandığımı düşünüyorlar. Onun sorusuna tam bir huysuz gibi görünmeden nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, çünkü biraz huysuz hissetsem de — teşekkürler, blender — *ona* karşı huysuz değilim. En iyisi basit tutmak.

"Kum," diyorum.

Lucas gülmek istiyor gibi görünüyor ama gülüp gülmemesi konusunda kararsız. “Kum mu?” “Burası çok... kumlu.”

"Bu konuda sana karşı çıkamam." O zaman gerçekten gülüyor ve bu, son on beş dakikadır kulaklarımı tıkamak istememe neden olmayan ilk ses.

“Kumdan *nefret ettiğimden* değil,” diyorum, çünkü artık mantıklı konuşmadığımı hissediyorum. “Sadece sonsuza kadar üzerimde kalmasını isteyecek kadar sevmiyorum. Tabii ki kelimenin tam anlamıyla sonsuza kadar değil, ama çıkarmak kolay değil. Sahilde yürüyüşe çıkmak, sonrasında kumu yıkamak zorunda kalana kadar eğlenceli ve rahatlatıcı geliyor. Yıkamak yeterince zor, bir de yıkadıktan sonra ayakların ıslak kalıyor, sonra ıslak ayaklarını ayakkabılarına sokman gerekiyor, şimdi de ayakkabıların nemli ve muhtemelen üzerlerine daha fazla kum bulaşmış. Bu tam bir... mesele.”

Lucas bana şaşkın şaşkın bakıyor. “Şey, öyle deyince, gerçekten de öyle geliyor.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye soruyorum. “Hayır. Ama bence çok komiksin.”

Söyleyişi samimi geliyor. Aslında, konuşmaya başladığımızdan beri pek bir şey söylemedi, özellikle benzersiz ya da ilginç bir şey yok, ama

konuşma *tarzında* beni ilgilendiren bir şey var. Farklı bir şey. *Gerçek*. Sanki ne düşünüyorsa onu söylüyor gibi.

Çoğu zaman, sohbetler sanki oynadığımı bile bilmediğim bir oyun gibi geliyor bana. Diğer herkes bu oyunu biliyor gibi görünüyor. Hatta bayılıyorlar. Onlar için kurallar ikinci bir doğa gibi. Her sohbet kazanılması gereken bir savaş ve her savaşın bir stratejiye ihtiyacı var. Bu yüzden, insanların sözleri niyetleriyle hiçbir zaman örtüşmüyor gibi görünüyor.

Ben mi? Bu oyundan nefret ediyorum. Belki de bunun nedeni, herkesin doğuştan sahip olduğu kurallar kitabını ben hiç almamış olmamdır. Zamanla kuralların çoğunu kendim çözmeyi başardım. Gerekirse bu oyunda bile iyiyim. Ama ne kadar anlasam da, hala tam olarak *kavrayamıyorum*. Hala ne anlamı var, ya da insanlar neden bu oyundan zevk alıyor, bilmiyorum. Her şey gereksiz yere karmaşık geliyor.

Muhtemelen kendimi üstün gören bir içe dönük gibi konuşuyorum, ama beni yanlış anlamayın. Oyunlarda bir *sorun* olduğunu söylemiyorum. Herkes oynuyor, ben bile. Sadece farklı oyunları tercih ediyorum. Daha basit, daha işbirliğine dayalı olanları. Biri beni böyle bir oyuna davet ettiğinde? Fark ediyorum. Bazen oynamak bile istiyorum.

Ama Lucas'la bu oyunu oynamaya devam etmek istesem de, ne yazık ki gelen kutumda deniz kaplumbağalarının çürümüş yumurtalarındaki mikropplastiklerle ilgili yeni veri setleri var ve bu veri setleri kendiliğinden analiz edilmeyecek.

"İşe dönsem iyi olacak," diyorum. "Kahve için teşekkürler. Gerçi bu içeceği bilimsel olarak kahve olarak sınıflandırabilir miyim, emin değilim."

"Belki de değil," diyor Lucas, "ama yine de rica ederim."

Kapıya doğru yürürken, Lucas dönüp yanıma gelir

"Demek burada çalışıyorsun," diyor. "Ne iş yapıyorsun?" "Deniz biyoloğuyum," diyorum.

"Plajdan nefret eden bir deniz biyoloğu mu?"

Lucas kafenin kapısını açık tutar ve ben içinden geçip

kori

dord "Plajdan nefret ettiğimi hiç söylemedim," diyorum ona, kafenin kapısı

a

arkasından kapı kapanınca ona söylüyorum. "Plaj *günlerinden* nefret ettiğimi söyledim. Plaj geceleri çok daha güzel. Kaplumbağalar o zaman ortaya çıkar."

Kafeden çıktığımıza göre, Lucas ile yollarımızın ayrılacağını düşünüyorum. Turistler için ana sergiler solda, benim ofisim ise bu koridorun biraz ilerisinde, sağda. Lucas gitmek için kıpırdamıyor. Ne

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ofisimin olduğu yöne doğru yürümeye başlıyorum. Ben yürümeye başlayınca, Lucas da benimle birlikte geliyor.

“Hatırladığım kadarıyla, plaj geceleri de gündüzleri olduğu kadar kumlu,” diyor. “Ama ben ne bilirim ki? Uzman sensin.”

Sanki çok değerli bir sırrı paylaşıyormuşum gibi sesimi alçaltıyorum. “Geceleri plaj çorabı giydiğin için kimse sana tuhaf bakmaz.”

Lucas konuşurken o da fısıldıyor. “Plaj çorapları mı?”

“Plaj çorapları,” diyorum, o da bunu tam bir açıklama olarak kabul ediyor gibi görünüyor.

Ofisimin kapısına varıyoruz. “Kalıp sohbet etmek isterdim,” diyorum. “Ama kendiliğinden analiz edilmeyecek, gelişemeyen deniz kaplumbağası yumurtalarıyla ilgili veri setlerim var.” Şakama güldüğünde, bunu önceden düşünmüş olduğum için eski halime minnettar oluyorum.

“Dışarıya pek çıkmadığımı anlayabiliyorsun, değil mi?” Ofis kapısına doğru başımı sallıyorum. “Bazen burada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Yakında tatile çıkmam gerek.”

Lucas, buraya nasıl geldiğinden emin değilmiş gibi kapıya bakıyor. “Vay canına, özür dilerim. Rahatsız etmek istemedim.”

Omuz silkiyorum. “Rahatsız etmedin. Ama oraya girmeme izin vermezsen fikrimi değiştirebilirim.”

“Sınırlar,” diyor. “Buna saygı duyarım.”

Bir sessizlik olur. Ona içki için tekrar teşekkür etmekten başka bir şey söylemeye çalışırken, o sessizliği bozar.

“Seni daha fazla alıkoymayacağım,” diyor. “Tanıştığımıza memnun oldum, Beck.”

“Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum, Lucas,” diyorum.

Lucas arkasını döndüğünde, hem biraz kafam güzel hem de tamamen kendimden geçmiş bir halde ofisime giriyorum.

Hindistan cevizi kahve frappémden ilk yudumu alıyorum. Tadı berbat.

Değişiklik yapma planım suya düştü.

ÜÇ LUCAS

Iş için nereye gidersem gideyim, programım *her zaman* dopdolu olur. Sabahın erken saatlerinde küçük lokantalarda kahve molaları. Her gece farklı bir otel. Kıyı şeridinde brunchlar ve şehir merkezinde öğle yemekleri. Plajlar. Parklar. Alışveriş bölgeleri. Yol kenarındaki eğlenceli mekanlar. Hafta sonu çiftçi pazarları. Sabahları müzeler, geceleri ise gece kulüpleri.

Çoğu kişiye göre, tatil planlama sitesi işleten benim bu göçebe hayatım, bir hayalin gerçeğe dönüşmüş hali gibi geliyor. Birçok açıdan öyle de. Kaç kişi geçimini sağlamak için tatile çıkma şansına sahip ki? Yanlış anlamayın, bunun için minnettarım. Ama bazen? Sürekli bir yerden bir yere gitmek ve geri dönecek bir yerin olmaması, tam bir "*plaj*" olabilir — kötü bir kelime oyunu yaptım, kusura bakmayın.

Hiçbir yere iki kez gitmem.

Öyleyse neden, deniz yaşamı merkezine ikinci kez gitmek için tüm sabah programımı yeniden düzenledim?

Sadece kahve almaya geldim. En azından, otel odamdaki kahve makinesinin önünden geçip giderken kendime böyle söyledim.

Belki de aslında kahve içmek için burada değilim. Belki de asıl amacım onu görmek

Beck. Rebecca ya da Becky değil. Sadece Beck. Dün kasada adının yazılı olduğu buzlu kahve bir gösterge ise, dün kasada onun adının yazılı olduğu buzlu kahve bir gösterge ise, normalde hindistan cevizi kahve frappé sipariş etmediğinden oldukça emin olduğum Beck. Kumlu olduğu için plaj günlerinden nefret ettiğini söylediğinden beri aklımdan çıkmayan deniz biyoloğu Beck.

Tek başıma yaptığım tüm bu seyahatler sonunda beni etkiliyor olabilir.

Deniz yaşamı merkezine vardığımda, ondan hiçbir iz yok. Lobide yok. Kafede yok. Kaplumbağa akvaryumlarının yanında da yok. Kahve dükkanının önünden tekrar geçip koridordan onun ofisine doğru yürüyorum. Aniden kendimi aptal gibi hissediyorum. Bugün *çalışıyor* mu, onu bile bilmiyorum. Çalışıyor olsa bile, ne diyeceğim ki? "*Selam Beck, tam bir yabancı olduğumu biliyorum,*

ama bu hafta sonu ben buradayken birlikte vakit geçirmek ister misin? Söz veriyorum, seni takip etmiyorum.

Hayır. Bu bir hataydı. Gitmem lazım.

Arkamı dönüp çıkışa doğru yürüyorum. Tam kahve dükkanının önünden tekrar geçmek üzereyken, kapı birden açılıyor ve kendimi, elinde siyah buzlu kahvesiyle, Beck'in kendisiyle karşı karşıya buluyorum.

Biliyordum.

Beni görünce Beck o kadar ani durur ki at kuyruğu sallanmaya başlar.

"Lucas?" der.

"Beck?" Neden bunu bir soru gibi söylediğimi bilmiyorum. Her zaman bir planı olan biri olarak, bu konuda gerçekten de tamamen içimden geldiği gibi hareket ediyorum. Tam olarak tercih ettiğim bir yol değil. Sık uçan yolcu mil programının *berbat* olduğunu duydum.

"Bu harika!" diyor. "Öyle mi?"

Kahve dükkanının kapısını işaret ediyor. "Kahve alacaksın, değil mi? Parasını ödeyebilirim!"

"Hayır," diyorum. "Yani, *evet*, kahve içmeye geldim. Ama gerçekten, bana bir şey borçlu değilsin. Ayrıca, kahveni az önce aldın."

Bana baktığında, kaplumbağa kabuğu desenli gözlüğü burnunda yukarı kayıyor. "Evet, pardon. Her zamanki gibi. Hadi."

Beck cevap beklemeden benden uzaklaşır. Kafe kapısını açar ve içeri girer, sanki ben onun dediklerini yapacağımı bekliyormuş gibi önümde yürür.

Tabii ki ben de öyle yapıyorum.

"Ne alacaksın?" diye sorar Beck, sıraya girdiğimizde. Bana dönünce yüzündeki ifade değişir. Kaşlarını çatır ve kaplumbağa kabuğu desenli gözlüğü burnundan biraz aşağı kayar.

"İyi misin?" der. "Biraz..."

Garip mi? Saçma mı? Zihinsel olarak dengesiz mi?

"...stresli."

Evet, öyle. Ama bu diğer günlerden farklı değil. İş tatil, tatil de iş olduğunda başka ne olabilir ki? Hayır, *bugünün* farklı olan yanı, uyandığımda seyahat programıma baktığımda, tüm o masalarda tek başıma oturacağım bir hafta sonu daha düşüncesinin... dayanılmaz gelmesiydi. Beck'le on dakikalık sohbet, New York'taki bir Broadway

gösterisi ya da Napa'daki bir şarap tadımından daha heyecan verici gelmişti. Ve ben de o masalarda tek başıma olmasaydım, önümüzdeki yetmiş iki saatin nasıl olacağını hayal etmeye başladım. Ya yanımda biri olsaydı? Her öğünde aynı kişi. Ya o kişi Beck olsaydı?

Bir de baktım ki, kahvaltı rezervasyonumu iptal etmiş, deniz yaşamı merkezine gitmek için bir araç paylaşımı ayarlamışım ve voilà—işte buradayız.

Beck bana umutla bakıyor.

"Aslında buraya kahve içmeye gelmedim," diyorum. "Seni görmeye geldim."

Bana *"teşekkürler ama hayır"* demesine hazırlandım. Ya da bir erkek arkadaşı olduğuna. Ya da bana sanki tuhaf biriymişim gibi bakmasına.

Bunun yerine, bakışları kasaya kayıyor. "Yine de kahveni ismarlayabilir miyim?"

Her türlü olasılığı düşündüğümü sandığım anda, beklemediğim bir şey söylüyor. "Uh, tabii," diyorum. "Gerçekten istiyorsan."

"İstiyorum," dedi. "O zaman siparişini söyle, sonra da beni görmeye neden geldiğini anlatabilirsin. Boris'i ziyaret etmeden önce biraz vaktim var."

"Boris mi?"

"O bir kaplumbağa." Bunu sanki benim bilmem gereken bariz bir şeymiş gibi, gayet doğal bir şekilde söylüyor. "Siparişini söylemezsen sana hindistan cevizi kahve frappé getireceğim ve inan bana, bunu istemezsin. Tadı berbat."

Siparişimi veriyorum ve birkaç dakika sonra barista tezgahın üzerine bir tane daha siyah buzlu kahve koyuyor.

"Yürürken konuşabilir miyiz?" diyor Beck. "Buradaki müzik sinirlerimi bozuyor."

Onu kahve dükkanından dışarıya, kaplumbağaların olduğu yere kadar takip ediyorum. Büyük beyaz akvaryumlardan birinin önünde duruyor. "Bu Boris," diyor ve izleme penceresinin yanında yüzen dev deniz kaplumbağasına başıyla işaret ediyor. "Boris, Lucas'la tanış."

"Merhaba Boris," diyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Seni duyamaz," diyor Beck. Ona baktığımda, sanki şakayı anlamamı bekliyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme var.

Beck bir elini kalçasına dayar. Diğer eliyle buzlu kahvesini dudaklarına götürür ve bir an için ne hakkında konuştuğumuzu tamamen unuturum, çünkü artık dudaklarının ne kadar güzel olduğunu düşünmeye başlamışım.

"Yani beni görmeye mi geldin?" diyor.

Doğru. “İş için çok seyahat ediyorum,” diyorum. “Bu web sitesini işletiyorum. Bir nevi tatil planlama hizmeti gibi. Birkaç günde bir farklı bir şehre gidiyorum, oradayken elimden geldiğince çok yer gezip inceliyorum—oteller, restoranlar, benzersiz turistik yerler, bu tür şeyler—böylece kullanıcılar kendilerine özel mükemmel bir tatil programı oluşturabiliyorlar. Bu yüzden Palm Beach’teyim.”

"Yani işin harika," diyor Beck. "Bu konuda sana yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

Tam bir ezik gibi görünmeden ona çıkma teklifini nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama artık vazgeçmek için çok geç. “Evet, harika bir iş, ama... bazen biraz yalnızlık çekiyorum. Tüm bu harika yerlere tek başıma gidiyorum ve sanırım söylemeye çalıştığım şey, dün seninle konuşmaktan gerçekten hoşlandım ve bu hafta sonu benimle takılmak ister misin diye merak ediyordum? Dışarı pek çıkmadığını söylemiştin, belki şaka yapıyordun, ama bu bana, belki de hafta sonu turist olmak hoşuna gidebilir diye düşündürdü. Ya da sadece akşam yemeği için? Belki bu akşam?”

Beck ilk başta hiçbir şey söylemiyor. Bana baktığında nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

“Ne dersin, Boris?” diye yanımdaki akvaryuma soruyor.

“Seni duymadığımı sanıyordum,” diyorum.

Bu onu güldürür ve sanki bir tür sınavı geçmişim gibi hissederim. “Boris’le aramızda bir bağ var,” der. “Beni duymasına gerek yok. O sadece bilir. Ama haklısın. Son zamanlarda pek dışarı çıkmadım. Daha da önemlisi, bu akşam yemek pişirmek istemiyorum. Sen ısmarlıyor musun?”

"Boris için," diyorum. "Sen? Bir düşünüyüm."

"Ben Boris'ten çok daha ucuz bir randevuyum,"

diyor. "Tamam, sen de. Ben ısmarlıyorum."

"Boris daveti reddedeceğini söyledi." "Peki ya

sen?"

Beni tekrar baştan aşağı süzdü ve bu kız benimle yemeğe çıkmazsa hayatımın mahvolacağından eminim.

“Sanırım akşam yemeğine gelebilirim,” diyor. “Belki eğlenceli geçerse, hafta sonumun geri kalanı da boşalır.”

DÖRT

BEC4

TO gece, kendimi Güney Florida'nın en popüler restoranlarından birinde Lucas'ın karşısında otururken buluyorum. Masamız, zevkli bir şekilde düzenlenmiş

. Sıcak esintiyle hafifçe sallanan palmiye ağaçları. Canlı pembe hibiskus çiçekleri, kalın ve açık yapraklarıyla utanmadan dikkat çekiyor. Şık siyah tiki meşaleleri ve titreyen mum ışığı, yumuşak ve davetkar bir parıltı yayıyor. Ve tüm bunların ötesinde okyanus uzanıyor. Pastel renkli gökyüzünün altında koyu mavi bir deniz.

Restoran zarif. Sofistike. *Romantik*.

Nefret ediyorum.

Nefret etmek *istemiyorum*. Prensip, burayı çok seviyorum. Ama hissetmem gereken tüm duyguları —minnettarlık, rahatlık, hayranlık— hissetmek yerine, ne kadar gergin ve rahatsız olduğum için kendimi nankör bir aptal gibi hissediyorum.

Sandalye çok sert. Çatal bıçak sesleri çok yüksek. Esinti biraz fazla ve saçlarımdan bir tutam sürekli yüzüme esiyor, orada da dudak parlatıcımın üzerine yapışıyor.

Ve hepsinden öte, kot pantolonum çok dar. Bu benim hatam olabilir, ama durumumu hiç de kolaylaştırmıyor.

Böyle hissetmek istemiyorum. Eğlenceli olmak istiyorum! Buradayım! Muhteşem bir restoranda! Muhteşem bir adamla! Sorular soran bir adamla! *Benim* hakkımda sorular soran! Soru soran bir erkek bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Hele ki deniz kaplumbağaları hakkındaki araştırmamdan bahsederken, sanki bu duyduğu en ilginç şeymiş gibi beni dinlemekten büyük keyif alan birini bulmanın ne kadar zor olduğunu? Lütfen, sıkıcı Beck, sana *yalvarıyorum*, bu gece bir ara ver ve bir kez olsun dışarıda eğlenmeme izin ver.

"Doğru anlamış mıyım, bir kontrol edeyim," diyor Lucas. "Deniz kaplumbağalarının cinsiyeti yuvanın sıcaklığına göre belirleniyor. Kumdaki mikroplastikler yuvaları ısıtıyor. Ve daha sıcak yuvalar, daha fazla dişi deniz kaplumbağası anlamına geliyor."

"Doğru," diyorum.

"Kahretsin," diyor Lucas. "Boris'in kadınların gözdesi olduğu konusunda bir şaka yapmak istiyorum, ama bu konuda biraz moralim bozuk."

Lucas'ın söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum, ama zor geliyor. Sesinin sesi boğuk ve uzak geliyor, oysa tam karşımda oturuyor. Sanki ses seviyesi sonuna kadar kısılmış, diğer her şey — çatal bıçak sesleri, konuşmalar, sandalyeler, kuş cıvıltıları — ise son sesle çalışıyormuş gibi. Kulak zarlarım zonkluyor.

Küçük bir duyusal aşırı yüklenmenin eğlenceli bir geceyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bunu düzeltmem

Ayağa kalkıyorum. "Hemen dönerim," diyorum. O cevap vermeden çantamı alıp tuvalete doğru yöneliyorum.

Neyse ki tuvalet boş. Çantamı tezgahın üzerine koyup, parmaklarım küçük, yuvarlak bir plastik kutuya dokunana kadar içindeki eşyaları karıştırıyorum. *Kulak tıkaçları*. Tanrıya şükür yanımda varmış. Her şeyi tamamen engellemiyorlar, ama sesin keskinliğini o kadar azaltıyorlar ki o kadar acıtmıyor. İkisini de takıyorum ve nefesimin sesi daha yakın, daha belirgin geliyor. Bana şnorkelle su altında nefes almayı hatırlatıyor. Bazen kendi kalp atışımı bile duyabiliyorum. *Su altındayım, ama nefes alıyorum*, diye düşünüyorum. *Su altındayım, ama iyiyim*.

Dudak parlaticımı siliyorum, çantamın dibinden çıkardığım bir saç lastiğiyle saçlarımı at kuyruğu yapıyorum, sonra tekrar dışarı çıkmaya zihinsel olarak hazırlanıyorum, yeterince uzun süre Eğlenceli Beck gibi davranabilirsem, belki gerçekten o *olabilirim* diye umut ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Lucas, ben tekrar koltuğuma oturur oturmaz soruyor. "Bir an ortadan kayboldun."

"Harikayım!" diyorum. "Sadece tuvalete uğradım."

Şaraptan bir yudum alıyorum. Lucas endişeyle bana bakıyor. Bakışları, kulak tıkacımın küçük gümüş halkasının zar zor görüldüğü kulağıma takılıyor.

"Restoran yüzünden," diyor.

Kadehimi masaya koyarım. "Restoran neymiş?"

"Gerçekten rahatsız görünüyorsun. Ben de belki de sorun bende diye düşündüm. Ama sorun bende değil, değil mi? Sorun restoran, değil mi?"

"Eğlenceli Beck" maskem kaybolurken omuzlarım biraz çöküyor. "Üzgünüm. Burası muhteşem ve şarap harika!" Parmaklarımla kadehimin tabanına hafifçe vuruyorum. "Sadece bazı yerlerde zorlanıyorum. Her zaman değil

zaman değil, ama çoğu zaman. Bazı yerler çok gürültülü ya da parlak ya da sadece... rahatsız edici geliyor. Ama haklısın, rahatsızım ve sorun sen değilsin. Kötü vakit geçirdiğimi ya da bir şeyden şikayet ettiğimi düşünmeni istemem. Gerçekten, sorun restoran değil, benim.”

“Az önce restorana karşı klasik ‘*Sen değilsin, ben*’ numarasını mı çektin?” diyor Lucas.

Bu şaka beni güldürüyor ve gülmek kendimi biraz daha hafif hissetmemi sağlıyor. “Sanırım öyle yaptım. Ama gerçekten ciddiym. Zor biri olabileceğimi biliyorum. Her konuda çok seçiciyim. Ama şimdi iyiyim.” Menüü elime alıyorum. “Ne sipariş edeceğine karar verdin mi? Snapper kulağa hoş geliyor.”

“Ya da...” der Lucas ve ses tonundan anladığım kadarıyla menüyü biraz indiririm.

"Ya da ne?"

“Ya aslında zor biri ya da seçici biri değilsen?”

Bir iç çekerek menüyü masaya geri koydum. “Plajda çorap giyiyorum çünkü kumun ayaklarıma değmesini sevmiyorum. İki saatten fazla ipeksi bir şey giymek zorunda kalırsam ağlarım. Ve açılmış bir ketçap paketinin bir metre yakınına yaklaşmayı reddediyorum. Sen buna ne dersin?”

"Plajda *plaj çorapları* giyiyorsun. Onlar normal çoraplardan farklı. Araştırdım."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, o yüzden cevap vermedim.

“Dediğim gibi,” diye devam etti. “Ya zor ya da seçici değilsen? Ya sadece neyi sevip neyi sevmediğini bilen ve kendi rahatına değer veren, inanılmaz derecede öz farkındalığı yüksek bir insansan?”

“Bu... daha önce hiç duymadığım bir ifade şekli,” diyorum.

Lucas sandalyesine yaslanır. “Benim işim, insanların kendileri için eğlenmenin neye benzediğini anlamalarına yardımcı olmaktır. Eğer öğrendiğim bir şey varsa, o da eğlenmenin herkes için farklı görüldüğüdür. Bazıları otelden hiç çıkmak zorunda kalmayacakları bir tatil ister. Bazıları ise uyandıkları andan uykuya dalana kadar planlanmış aktiviteler ister. Bazıları ise otelin küvetlerini hangi marka şişe suyla dolduracağı dışında pek bir tercihi yoktur. İşte *bu* zor ve seçici bir durumdur.”

“Pardon... ne dediniz?”

“Evian,” diyor Lucas. “Evian’dı.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Yüzde yüz ciddiym. Öyle bir şey var. Bir ara denemelisin.”

Bu konuda o kadar ciddi görünüyor ki beni güldürüyor, sonra o da gülüyor ve bu restorandan atılacağımızdan eminim, ki dürüst olmak gerekirse benim için sorun değil.

“Söylemeye çalışırken berbat bir iş çıkardığım şey,” diye devam ediyor Lucas, “sen zor bir insan değilsin, çünkü açılmış bir ketçap paketinin bir metre yakınına bile yaklaşmazsın. Açılmış bir ketçap paketinin bir metre yakınına yaklaşmak *senin* için zor.”

Masadan ona bakıyorum. Bu adam nereden çıktı? “Bu, şimdiye kadar bana söylenen en tuhaf ve en tatlı şey,” diyorum. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Lucas başını sallar, sonra kucağındaki peçeteyi alıp masanın üzerine koyar. “Peki, bunun yerine nereye gidelim? Burası sana göre değilse, neresi sana göre?”

“Buraya iş için geldin. Şarap ve mezeleri çoktan sipariş ettik. Yemeği bitirebilirim, gerçekten.”

“Ben herkes için tatiller düzenliyorum, Beck. Ve herkes derken senin gibi insanları da kastediyorum. Bunun gibi milyonlarca yere gittim. Hiçbir şeyi kaçırmıyorum. Hadi, bana yardım et. Gerçekten bir staycation yaptığını hayal et. Senin gibi biri için ideal akşam yemeği mekanı neresi olurdu?”

Tam da böyle bir yer biliyorum. “Peki. Oraya gidebiliriz. Ama bu akşam benim yerime Boris’in yemeğe gelmeyi kabul etmesini dileyeceksin.”

“Dene bakalım.”

BEŞ

LUCAS

B Dışarı çıkar çıkmaz Beck daha neşeli görünüyor. Restorana ilk geldiğinde her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Neşeli ve konuşkandı. Bana gününü anlatıp benimkini sorarken menüü ilgiyle incelerken bana gününü anlattı ve benimkini sordu. Sonra bir şey değişti. Sohbetimizin akıcı gidişatı yavaşladı. Katılıyordu ama sanki aramızdaki tüm enerji buharlaşmış gibiydi. Onu sıkıyor muyum diye merak ettim. Neyi yanlış söyledim diye merak ettim. Çantasını alıp masadan kalktığında içimden bir ses onun geri dönmeyeceğinden emindi.

“Ben sürerim,” diyor Beck. “Beni öldürme, tamam mı?”

Onu takip ederek otoparka giriyorum. "Motorlu aracı olan sensin. Hayatım mecazi anlamda senin ellerinde," diyorum ona.

Anahtarındaki bir düğmeye basıyor ve yakındaki bir arabadan ışıklar yanıp sönüyor. "Mecazi ellerimin yetersiz olabileceğini mi ima ediyorsun?"

Onu baştan aşağı süzerim. "Hiç de değil. Eminim mecazi ve gerçek ellerinin ikisi de çok yeteneklidir."

Gözlerini kısarak bana bakar. “Bu flörtöz bir imalar mı?” “Sadece sen öyle istersen.”

“Hmm.” Benden uzaklaşıyor ve ben de onun arabayı dolaşıp sürücü kapısını açmasını izliyorum.

“Öyle olmasını ister misin?” diye soruyorum.

Bana tekrar döndüğünde, dudaklarında bir gülümseme var. “Arabaya bin, Lucas.”

Söylediğini yapıyorum, başka soru sormadan.

Onun evine kısa bir uğradıktan sonra, kendi sözleriyle, “bu şeytani kot pantolonları çıkarıp gerçek halime dönmek” için, tayt giymiş Beck bizi dairesinden birkaç blok ötedeki sakın bir tavernaya götürür.

Beck bu tavernanın müdavimi olmalı, çünkü içeri girer girmez, hostes onu karşılayıp her zamanki masasını isteyip istemediğini soruyor. Yanından geçerken onu selamlayan barmene dostça davranmaya çalışıyorum, ama

"Hey, dostum" dememe karşılık bir homurtu. Sanırım Beck'e hayran olan tek kişi ben değilim.

Beni dert etme, diye düşünüyorum barmene. Ben rakip değilim. Ben sadece buradan geçen bir gezginim. Eğlenceli bir hafta sonu. Yakında bir anı olacak.

Mekan çok çekici. Sade. Bir bar, birkaç kabin, birkaç ahşap masa. Rafta birkaç masa oyunu duruyor. Televizyon yok. Arka planda müzik yok. Sadece çalışanların ve Beck gibi sessizliğin tadını çıkaran diğer müşterilerin fısıltıları var.

Ve baharatlı kıvırcık patates kızartması? Şimdiye kadar yediğim en iyisi, ketçap gerekmiyor. Beck aramızdaki tabağa başını sallıyor. "Biliyorum, tam olarak tatil ama çok lezzetliler, değil mi?"

"Tatile bağlı," diyorum, bu da bana göz devirmesini kazandırıyor.

Aslında, çoğu insanın tercih edeceği bir yer değil, ama ben burayı seviyorum. Dahası, karşımda bacağını altına kıstırmış oturan Beck ile burada olmaktan hoşlanıyorum. Rahat görünüyor. Rahat, sıcak ve çok sevimli.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor.

"Sor bakalım."

"*Senin için* ideal tatil nedir?"

Ona cevap vermek istiyorum, ama aklıma bir şey gelmiyor. "Bilmiyorum," diyorum. "Hiç düşünmedim."

"Zaten tüm hayatın büyük bir tatilse, bunu düşünmene gerek yok herhalde," diyor.

"Evet, sanırım haklısın," diyorum, ama bu doğru gelmiyor.

Tavernanın içini gözden geçiriyorum ve bir an için, buraya düzenli olarak gelmek nasıl bir şey olurdu diye merak ediyorum. Dün kasanın arkasındaki buzlu kahve fincanındaki Beck'in adını düşünüyorum ve onu kıskanıyorum. Kendimi düzenli olarak gittiğim tek yerler havaalanı bekleme salonları.

Belki de tatilimden bir tatile çıkmanın zamanı gelmiştir. "Aklında ne var?" diyor Beck.

"Hiçbir şey," diyorum.

Bana inansın ya da inanmasın, daha fazla ısrar etmiyor. Kıvırcık patates kızartmasını ağzına atıyor, sonra parmaklarını yanındaki peçeteye siliyor. Her lokmadan sonra bunu yapıyor. Kızartma. Peçete. Kızartma. Peçete.

Ayaklarında kum. Parmaklarında kırıntılar. Çantasında kulak tıkaçları. Kıyafetlerini değiştiriyor.

Onu daha net bir şekilde görmeye başlıyorum. Onu gerçekten tanıdığımı hissedecek kadar değil, ama daha fazlasını görmek istediğimi bilecek kadar.

Keşke daha fazla zamanım olsaydı.

Tavernada vakit geçirip, kapanana kadar sohbet ediyoruz. Gittiğim yerler hakkında. En sevdiğimiz televizyon programları hakkında. En kötü ilk buluşma hikayelerimizi paylaşıyor, en sevdiğimiz fast food patates kızartmalarını sıralıyoruz ve evet, kaplumbağalar hakkında da konuşuyoruz.

Beck arabasını otelimin önüne park ettiğinde ona "Benimle çıktığın için teşekkürler" diyorum. "Eğlendim."

"Evet, ben de," diyor.

Birbirimize bakarken bir an sessizlik oluyor. Arabadan inmem gerekiyor, ama onu bir daha görebilecek miyim bilmediğim için uzaklaşmak imkansız geliyor.

"Peki... yarın görüşecek miyiz?" diye soruyorum.

Beck hemen cevap vermez. Beni baştan aşağı süzer ve bir an için aramızda hissettiğim bağın tek taraflı olduğundan ve onun bunu söylemek için fazla kibar davrandığından endişelenirim.

Ama sonra gülümsüyor. "Yarınki planlarını bana mesajla gönder, o zaman anlarsın."

ALT LUCAS

B ertesi sabah erkenden beni almaya gelir.

Arabaya bindiğimde, arka koltuğa koyduğum el çantama göz attı.

“Gerçekten her gece farklı bir otelde mi kalıyorsun?” diye sordu.

"Gerçekten öyle."

"Yorucu olmalı."

"Olabilir." Ona bakıyorum. Bugün Beck sarı bir yazlık elbise giymiş. At kuyruğu yerine bal rengi saçlarını iki düzgün örgüye yapmış.

Çok güzel görünüyor.

“Merhaba?” diyor.

“Ha?”

"Önce hayvanat

bahçesi, değil mi?"

"Oh, evet. Hayvanat

bahçesi."

Bana gülümsüyor. “Beni kaplumbağaların yanına getirdiğin için *çok* pişman olacaksın.”

Beck otelin otoparkından çıkıp yoğun bir caddeye giriyor. Güneş gözlerini kamaştırıyor, bu yüzden güneşliği indiriyor ama pek işe yaramıyor. Bir sonraki trafik ışığında arka koltuktan çantasını alıyor, içeri karıştırdıktan sonra iç çekerek tekrar yerine atıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

“Güneş gözlüğümü evde unutmuşum.”

Sanki yeterince düşünürsem güneş gözlüğü ortaya çıkacakmış gibi koltuğumda dönüp bakıyorum. “Gidip alalım mı?”

O, bu öneriyi eliyle reddediyor. “Yok, neredeyse vardık. Bir şey olmaz.”

Hayvanat bahçesine varır varmaz, Beck'in güneş gözlüğü olmadan iyi olmadığı anlaşılır. Timsahları görmek için gözlerini kısar. Tukanları görmek için gözlerini korur. Maymunlara somurtur, hem

dışarısı çok parlak olduğu için, ama aynı zamanda maymunları sevmediği için de.

"Çılgılık atıp dışkı fırlatmanın nesi bu kadar sevimli, anlamıyorum," diyor.

"Denemeden yargılama," diyorum, gözlerine güneşin vurmasını engellemekle meşgul olmasaydı, bana gözlerini devireceğinden eminim.

Benim için güneş hafif bir rahatsızlık, bir kenara atabileceğim bir şey. Peki ya onun için? Aslında acı verici gibi görünüyor.

Maymunları geçtikten sonra, Beck'i omuzlarından tutup dev bir palmiye ağacının altındaki gölgeye yönlendiriyorum.

"Burada bekle," diyorum ona. "Hemen dönerim."

"Nereye gidiyorsun..."

"Hemen döneceğim!" diye bağıryorum, çoktan ondan uzaklaşmaya başlamışım.

On dakika sonra geri döndüğümde, Beck tam da bıraktığım yerde duruyor. Beni gördüğünde, gülmek için eliyle ağzını kapatıyor.

"O da ne?" diyor, gözleri kafamdaki geniş kenarlı büyük güneş şapkasına sabitlenmiş halde.

"Bu benim yeni şapkam," diyorum.

"Ah. Bu... şey, sana çok yakışmış."

"Hediye dükkânından aldım," diyorum. Şapkayı kafamdan çıkarıp nazikçe onun kafasına yerleştiriyorum. "Elbisene en çok uyan şapka'ydı. En azından ben öyle düşünüyorum. Eğer uymuyorsa, bana söyleme."

"Vay canına," dedi. Gözleri gölgelendiğinde yüzü biraz gevşedi. "Nasıl görünüyorum?"

"Bence bir şey eksik," diyorum. Bileğimde asılı duran alışveriş çantasına uzanıp bir çift güneş gözlüğü çıkarıyorum. "Reçeteli değil ama umarım yardımcı olur. Bulabildiğim en büyük olanları aldım." Güneş gözlüğünü normal gözlüğünün üzerine takıyorum ve o gülüyor.

"İstemiyorsan takmak zorunda değilsin," diyorum.

Soluna, sonra sağına, sonra yukarıya bakar, sonra bakışları tekrar bana takılır. "Oh, bu çok daha iyi. Çok komik görünüyorsun, değil mi?"

Bir adım geri çekildim. "Komik görünüyorsun, ama çok da değil."

"Peki, teşekkür ederim. Gerçekten bu kadar zahmete girmenize gerek yoktu. Ama evet, bu *çok daha* iyi."

"Sorun değil," diyorum ona. Ve gerçekten de değil. Elbette, duyusal sorunlarla uğraşmak zorunda olması çok kötü. Ama yardımcı olabilmek hoşuma gidiyor.

. Bir şapka ve bir çift güneş gözlüğü alıp onun tüm deneyimini iyileştirebilmek hoşuma gidiyor.

Ne de olsa, benim işim insanların eğlenmesini sağlamak.

Ona kolumu uzatıyorum. “Gidelim mi?”

Beck, gülünç derecede büyük şapkasını bana doğru eğip selam verdi, sonra kolunu koluma taktı. “Gidelim.”

"Kapibaralar? *Hayır*. Lemurlar? Şaşırtıcı bir şekilde, *hayır*. Alpaka? *Evet*. Güneş ayıları?" Güneş ayılarının Beck'in hayali kara listesinde olup olmadığını öğrenemiyorum, çünkü cümlenin ortasında nefesini tutuyor ve hiçbir açıklama yapmadan benden uzaklaşıyor.

Ona yetiştüğimde, onu —sürpriz, sürpriz— bir kaplumbağanın önünde çömelmiş halde buluyorum.

“O bir kaplumbağa değil, bir *kara kaplumbağası*,” diyorum. Gülmemeye çalışıyorum ama nafile, çünkü o da bana bakıyor, yüzünde hâlâ iki çift gözlükle, ve son derece ciddi bir ses tonuyla diyor ki, “Kara kaplumbağaları mı? *Hayır*. Kızıl kulaklı su kaplumbağaları mı? *Evet*.”

"Sevmediğin bir kaplumbağa mı var?" diyorum. "Yeter, gitmem gerek." "Onlar inanılmaz derecede istilacı!"

"Hayır, üzgünüm. Bu çok fazla. Senin hakkında bildiğimi sandığım her şey yalanmış."

"Muhtemelen göremiyorsundur ama sana gözlerimi deviriyorum," diyor.

"Oh, peki. Kalacağım," diyorum ve yanına çömeliyorum.

“Ne kadar sevimli bir ufaklık.” Beck kaplumbağaya şefkatle seslenir. “Ufaklık mı?” derim. “En az üç yüz kilo ağırlığında!” “Eh, daha çok beş yüz gibi,” der.

Önümüzdeki kaplumbağaya bakıyorum, sonra ona bakan *Beck'e* bakıyorum. O kadar büyülenmiş ki, sanki hayatında hiç kaplumbağa görmemiş gibi. En son ne zaman böyle bir şeye baktığımı hatırlamıyorum.

“Kaplumbağa ile su kaplumbağası arasındaki fark nedir ki?” diye soruyorum. Beck bana seve seve anlatıyor.

Söylediklerinin yarısını bile anlamıyorum ama dinlemeye can atıyorum.

YEDİ

BEC4

R Hayvanat bahçesinden ve sessiz, küçük bir taqueria'da uzun bir öğle yemeğinden sonra, Lucas'ın bir sonraki oteline giriş yapma zamanı geliyor.

Kişisel olmayan bir zarafete ve akla gelebilecek her türlü konfora sahip dev bir uluslararası zincir olan önceki yerin aksine ve akla gelebilecek her türlü konfora sahip devasa bir uluslararası zincir olan bu otel, sadece on odalı şirin bir butik otel. Büyük pencerelerden gelen doğal ışık lobiye aydınlatıyor. Hafif, esintili perdeler ve robin yumurtası mavisi ile deniz köpüğü yeşili renklerdeki büyük yastıklı rattan sandalyeler, mekana rahat ve sahil havası katıyor. Kurumsal şıklığı unutun. Burası, en sevdiğiniz teyzenizin sahil evine giriş yapmak gibi, sahil konforu sunuyor.

Lucas resepsiyondaki kadından oda anahtarını aldıktan sonra, beni pencereden, ortasında mermer bir çeşmenin şırıldadığı şirin bir tuğla avluya bakarken bulur.

Burayı *çok sevdim*.

"Henüz kaplumbağa gördün mü?"

diye soruyor Lucas. "Henüz görmedim, ama umutluyum."

Ona dönüp bakıyorum. Acaba o da benim kadar bu yerin büyüüne kapılmış mı, yoksa o kadar çok sahil butiği görmüş ki hepsi birbirine karışmış ve kronik bir *déjà vu hissi* yaratmış mı?

"Hızlıca bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyor. "Yirmi dakikadan fazla sürmez, ama yapacak daha iyi işlerin varsa seni bekletmek istemem. Bir saat sonra müzede buluşmak ister misin? Orada seninle buluşabilirim."

Ah, tatlı yaz çocuğu, diye düşünüyorum. Çünkü hayır, yapacak daha iyi işlerim yok. Üstelik, şimdi eve gidersem, kanepeme oturduğumda tekrar kalkacak iradeyi bulamayacağım ihtimali yüzde doksan.

İvme çok önemli. Hareket halindeki bir Beck, artık dayanamayana kadar hareket etmeye devam eder. Ve hareketsiz bir Beck, ilahi bir müdahale ya da rahatsız edici bir hayatta kalma içgüdüğü tarafından kıskırtılmadıkça hareketsiz *kalır*.

Ama Lucas'a bunların hiçbirini söylemiyorum. Bunun yerine, "Burada beklemek sorun değil," diyorum.

"Teşekkürler. Çabuk olmaya çalışacağım. Söz veriyorum."

Sanırım "Eğlenceli Beck" rolünü sandığımdan daha iyi oynuyorum, çünkü Lucas yirmi dakika beklememin sorun olmadığını duyunca minnettar gibi geliyor. Hafta sonlarımın nasıl geçtiği konusunda açıkça yanlış bir fikri var. Onu suçlayamam. Bu hafta sonu, beni rahatlık alanımdan çıkarmak için yapılan çaresiz bir girişim, çünkü otuzuncu yaş günüm yaklaştıkça, hayatımı boşa harcadığımdan endişeleniyorum. Nereye baksam aynı mesajı alıyorum: hayatın amacı mümkün olduğunca çok şey deneyimlemek. Sosyal medyanın sadece en iyi anların bir derlemesi olduğunu biliyorum, ama en azından herkesin istediği gibi şeyler *istemem* gerekmez mi? Yeni insanlarla ve yeni yerlerle dolu bir hayat. Konserler, partiler ve uzak şehirlere seyahatler. Süslü sandalyeleri güzel görünen ama biraz fazla sert hissettiren lüks restoranlarda gösterişli akşam yemekleri.

Hiçbir fikrim yok. Çünkü gerçek şu ki, duyuşal sorunlarım beni korkutmuyor. Beni yaşayabileceğim başka bir hayattan alıkoyduklarını hissetmiyorum. Elbette, can sıkıcı, acı verici ve sinir bozucu olabilirler, ama hayatım boyunca bunlarla başa çıktım. Onlarla nasıl yaşayacağımı biliyorum ve kendimi iyi hissediyorum.

Aslında beni korkutan şey, küçük, sakın ve rahat hayatımdan ne kadar memnun olduğum. Bazen sıkıcı oluyor. Bazen kendimi yalnız hissediyorum ya da bir şeyleri kaçırmışım gibi geliyor. Ama ne istediğimi *gerçekten* düşündüğümde, benim için *daha iyi* bir hayatın nasıl olacağını hayal ettiğimde... bu, başkalarının bana nasıl olması gerektiğini söylediği gibi görünmüyor. Büyük bir arkadaş grubu, akşam yemeği partileri ya da dünyayı dolaşmak gibi bir şey değil.

İstediğim hayat, şu anda sahip olduğum hayattan o kadar da farklı değil. Biraz daha arkadaşlık iyi olurdu. Arada sırada biraz daha yenilik, ama çok da değil. Büyük, komik bir şapka takıp hayvanat bahçesine gitmek. En sevdiğim reality TV programının yeni sezonu. Tabii ki araştırmam için daha fazla fon. Bir kafede yeni bir içecek denemek, sonunda nefret etsem bile.

Ama bu doğru olamaz, değil mi? Kesinlikle bir şeyi atlıyorum. Kesinlikle kendim için, ara sıra izlediğim kalitesiz TV dizilerinin yeni bölümlerinden ve berbat bir frappé'den daha *fazlasını* istemem gerekmez mi?

"Odama gelip beklemek ister misin?" diyor Lucas. "Yoksa bu tuhaf mı olur?"

Neyin tuhaf neyin normal olduğunu anlamaya çalışmaktan yıllar önce vazgeçtim. Ayrıca, bu lobi ne kadar muhteşem olsa da, burada

, çünkü biri — sanırım resepsiyon görevlisi — *çok* fazla parfüm sürmüş.

"Senin odana lütfen," diyorum. "Burada kalırsam, hayatımın geri kalanında bir mağaza gibi kokacağımdan korkuyorum."

Lucas resepsiyona bir göz atar. "Sanki bir Glade PlugIn'in içinde kalmak için rezervasyon yapmışım gibi hissediyorum."

Lucas'ı odasına kadar takip ediyorum. İçeri girdiğimizde, odanın ortasındaki rüya gibi kral yatağın kenarına çöküyorum. Lucas odayı incelemek için bir an bile durmuyor. Oda içinde bir makine gibi dolaşıyor. El çantası bankın üzerine konup fermuarı açılıyor. Giysiler hızla çekmecelere yerleştiriliyor. Tuvalet çantası banyoya taşınıyor.

"Biraz daha kolonya sıkmam gerekmez mi?" diye banyodan sesleniyor.

"Eğer sıkarsan, o müzeye tek başına gidersin," diyorum.

Lucas eşyalarını yerleştirmeyi bitirir bitirmez televizyonu açar ve uzaktan kumandayı bana atar. "Uzun sürmez," der. "Rahatına bak."

"Tamam!" diyorum, ama şu anda yapmam gereken en son şey rahatlamak.

Lucas çıktıktan ve kapı arkasından kapandıktan sonra, sadece ben ve Weather Channel'da canlı yayın yapan Jim Cantore kalıyoruz. Söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum—Atlantik'te oluşan tropikal bir alçak basınçla ilgili bir şeyler—ama zorlanıyorum. Pencere yarı açık ve tül perdeler, tam da doğru miktarda esen bir rüzgârla sallanıyor. Weather Channel'ın tema müziğinin hipnotik melodisi beni sersemletiyor. Öğleden sonra ışığı odaya yayılıyor ve sanki parlak altın bir koza içine sarılmışım gibi hissettiriyor.

Korkunç bir hata yaptım. Parfüm cücesinin olduğu lobiye seçip migren riskini göze almalıydım, büyük kabarık yastıkları ve sert ama çok sert olmayan yatağıyla bu rahat küçük odaya kendimi kasten sürgün etmemeliydim.

Günün temposu — tüm o yürüyüşler, konuşmalar, dinlemeler ve bakmalar — atalete dönüşüyor.

Hadi ama Beck. Gidecek bir müzemiz var. Kendimizi toparlayabiliriz. Ama o kadar yorgunum ki kafamdaki konuşmalar bile bozuk çıkıyor.

Müze. Düşüncesi bile içimden bir inilti çıkarıyor. O kadar insan ve görülecek o kadar şey. O kadar dolaşmak, sanat eserleri hakkında yorum yapmak ve

. O kadar yorgunum ki, okuyabileceğimi bile sanmıyorum. Burada kalıp, oda servisi sipariş edip, Jim Cantore'nin her on beş dakikada bir aynı şeyi tekrar tekrar söylemesini izlemeyi çok daha çok tercih ederim.

Ama rahatça oturup hiçbir şey yapmamak bu hafta sonunun amacı değil. Her halükarda, Lucas'ın buraya gelme amacı kesinlikle bu değil. Bu gece için planladığımız her şeyi nasıl atlatacağım hakkında hiçbir fikrim yok, yarını bırakın, ama lanet olsun, kendimi Eğlenceli Beck'e dönüştürmek için son bir deneme yapacağım, bunun işe yarayacağını düşündüğüm için değil, Lucas'ı sevdiğim için, ve o sadece bir hafta sonu için burada, ve onun ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini biliyorum, ama gerçek şu ki, umursuyorum, ve gerçekten bir hayal kırıklığı olmak istemiyorum. Onun beni eğlenceli bulmasını istiyorum.

Ve ben de öyle olacağım. Tabii önce ufak tefek bir şekerleme yaptıktan sonra. Başlığın arkasına yaslanıp birkaç dakika gözlerimi kapatacağım. Lucas yakında dönecek ve o geldiğinde sesini duyup uyanacağım, belki de devam etmek için ihtiyacım olan ikinci bir enerji dalgası yakalayacağım.

Ne ters gidebilir ki?

Görünüşe göre her şey.

Uyandığımda oda değişmiş. Işık daha loş. Artık televizyondan Jim Cantore'nin sesi gelmiyor, onun yerine hemen tanıyamadığım başka bir hava durumu sunucusunun sesi geliyor. Tavana baktığım kadarıyla, kesinlikle önceki pozisyonumda oturmadığım kesin. Dik oturup komodinin üzerindeki saate bakıyorum ama rakamları seçemiyorum.

Yüzüme dokunuyorum. Hiçbir şey yok.

"Gözlüklerin komodinin üzerinde," diyor Lucas odanın bir yerinden. "İçeri girdiğimde onları yerde buldum. Yüzünden ürkütücü bir şekilde çıkarmadım."

Elimi uzatıp komodinin üzerinde gözlüğümü buluyorum. Gözlüğümü taktıktan sonra saati kontrol ediyorum.

Saat 19:10. Bu doğru olamaz.

Gözlerimi sıkıca kapatıp tekrar bakıyorum.

19:11.

Of. Daha önce hissettiğim utanç iki katına çıktı. Kesinlikle dört saatlik bir şekerleme yapmadım. Sadece Lucas geri gelene kadar gözlerimi kapatmak istemiştım, sonra müzeye gidecek ve dev tropikal kokteyllerin olduğu sahil kenarındaki bir tiki mekanında akşam yemeği yiyecektik.

Lucas. Odaya göz gezdiriyorum ve onu köşedeki bir masada, önünde dizüstü bilgisayarı açık otururken buluyorum. "Yaşayanlar diyarına hoş geldin," diyor.

"Müzeyi kaçırdık," diyorum. Sesim uykudan kısılmış. *Sıcak.*
"Neden beni uyandırmadın?"

"Yarı yürekten denedim," diyor. Dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıyor, sonra sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş ve hiçbir şeyi kaçırmamışız gibi sandalyesine yaslanıyor.

"Bütün kalbimle denemeliydin!" diyorum.

"Çok tatlıydı."

"Ben... horladım mı?" Yüzüme tekrar dokunuyorum. "Salya akıttım mı?"

"Hayır," diyor Lucas. "Ama uykunda Jim adında bir adamdan bahsediyordun. Kıskanmalı mıyım?"

"Hayır."

Lucas bana kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır, yani *hayır*, ben öyle bir şey yapmadım!" Lucas omuz silkiyor.

"Sen öyle diyorsan."

"Bir daha *asla* Hava Durumu Kanalı'nı izlemeyeceğim," diyorum ve televizyona öfkeyle bakıyorum. Lucas gülüyor, ama ben bunu pek komik bulmuyorum. Planlarımız vardı! Ve şimdi o planlar mahvoldu çünkü uykuya dalmadan arka arkaya iki eğlenceli şey bile yapamıyorum.

İvme. Biraz ivme kazanmam lazım. Kendimi ayağa kaldırıp odanın karşısındaki dolap kapısının arkasındaki aynaya doğru yürüyorum. Örgüleri düzeltiyorum ve düşünmeye çalışıyorum. Belki de bütün gece mahvolmuş değildir.

"Hala tiki mekanına gidebilir miyiz?" diye soruyorum. "Rezervasyonumuzu kaçırdık,"

diyor. "Oh, hay aksi," diyorum.

"Üzgünüm."

"Üzülme," diyor.

Lucas'ın beni izlediğini hissediyorum ama gözlerimi aynadan ayırmıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Yedek plan zaten daha iyi," diyor Lucas. Ona dönüyorum. "Yedek plan mı?"

"Oh evet," diyor. "Her zaman bir yedek planın olması gerekir." Ona şüpheyile bakıyorum. "Yedek plan nedir?"

Lucas ayağa kalkar. "Bu iki aşamalı bir plan. Birincisi, Taco Bell'e gidiyoruz." Yüzümdeki ifadeyi görünce gülmeye başlar. "Tabii arabanın arkasında duran boş Taco Bell poşetleri sana ait değilse."

"Suçluyum," derim. "İkinci kısım ne?"

"Bana gece plaja gitmenin nesi bu kadar harika olduğunu gösterirsin," der der.

Madem bir şey yapmam gerekiyor, en azından sevdiğim bir şey olsun.

"Önce evime uğrayıp plaj çoraplarımı alabilir miyiz?" "Onlar olmadan gitmeyi hayal bile edemem."

SEKİZ

LUCAS

I akşamın geri kalanını otelde geçirmeyi tercih ederdim, ama Beck uykusundan uyandığında müzeyi ve akşam yemeği rezervasyonumuzu kaçırdığı için o kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki, ben de onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratacak cesaretim yoktu.

Çünkü onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Ona eğlenceli, turistik bir tatil sözü vermiştim, ama onun yerine yarım günümüzü boşa harcadık; hepsi de onun bir gece dışarı çıkmaktan çok şekerlemeye ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için.

Ama plaja gitmeden önce, küçük iki katlı bir binanın alt katındaki dairesi olan Beck'in evine uğruyoruz. Vardığımızda, her iki kolumda birer Taco Bell poşeti ile onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Beck, oturma odasında koşturup ışıkları açıyor. Bir masa lambası. Bir zemin lambası. Bir lav lambası. Bir masa lambası daha. Hatta küçük bir masanın üzerine asılı olan bir dizi ışık zincirini bile fişe takıyor. Evinin nasıl görüneceğini tam olarak bilmiyordum ama sanırım daha önce böyle bir yer görmemişim. Sadece ışıklar değil. ... *her şey*. Büyük yastıklı koltuk takımı. Birbirine uymayan ama bir şekilde uyumlu olan renkli kanepeler yastıklarının arasında saklanan büyük peluş deniz kaplumbağası. Bütün bir yastığı kaplayan katlanmış battaniye yığını. Bir tepsinin üzerinde, sayfaları sararmış, köşeleri kıvrılmış bir aşk romanı. Nereye baksam, Beck'in küçük parçalarını buluyorum. Sepetlerden taşan hobileri—iplikler, boyama kitapları ve masa oyunları. Pencere pervazında sıralanmış deniz kabukları. Televizyonun yanında duran renkli deniz camı dolu bir kavanoz. Masasının yanındaki duvarı kaplayan fotoğraf galerisinde ailesinin ve arkadaşlarının yüzleri. Potpuri yerine, sehpanın üzerindeki süs kasesi küçük oyuncaklarla dolu

—bir kutu düşünme hamuru, gökkuşağı renklerinde minik manyetik boncuklar, yumuşak sivri uçlu silikon şekiller ve sarmal telden yapılmış yüzükler. Ve sehpanın altında, yumuşak mavi bir tüylü halı ve şimdiye kadar gördüğüm en kabarık pembe terlikler.

"Evinizi beğendim," diyorum ona.

Etrafına bakınıyor ve “Saçma ama burası benim. Aslında teknik olarak *benim* değil. Ev sahibimin.” diyor. Elini sallıyor. “Ne demek istediğimi anladın. Nerede yemek istersin? Mutfak masasında mı, sehpanın üzerinde mi?”

“Genelde nerede yiyorsun?” diye soruyorum.

Bana sanki çok utanç verici bir sırrı açıklıyormuş gibi bakıyor. “Çoğunlukla sehpa. Yerde oturmayı seviyorum.”

“O zaman sehpa olsun.”

Bunu duyunca yüzü aydınlanır ve onu kendi mekanında görmek, ona karşı olan ilgimi daha da artırır. Ona neden yerde oturmayı sevdiğini sormak istiyorum. Bana iplikten ve onunla ne yaptığından bahsetmesini istiyorum. Tepsinin üzerindeki o kitabı kaç kez okuduğunu ve onu tekrar tekrar okumaya iten şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Onu ne kadar tanırsam, onun hakkında bilmek *istediğim* o kadar çok şey oluyor. Tek bir hafta sonu içinde keşfedebileceğimden çok daha fazlası.

Kabul ediyorum, plaj çorapları komik. Tabii ki sevimli bir şekilde.

Plajın girişinde Beck elindeki el fenerini açar. “Hazır mısın, Bay Worldwide? Hadi başlayalım.”

"Bu unvan zaten alınmış değil mi?"

Beck soruyu görmezden geliyor. El fenerini, büyük, mumsu yapraklı çalılarla çevrili dar kumlu bir patikaya doğrultuyor ve sadece “Plaj!” diyor.

Yola çıkarken onun yanında yürüyorum. Yol, geniş ve boş bir plaja çıkıyor. Ay alçakta ve dolunay, kumu gümüş rengi bir ışıkla kaplıyor. Dışarıyı yeterince aydınlık olduğu için Beck el fenerini kapatıyor ve bileğindeki kayıştan sarkmasına izin veriyor.

“Bu tarafa gidelim,” diyor. Onu takip ederek kumda ilerliyorum. Dalgaların ulaşamayacağı kadar kısa bir mesafede yürüyoruz. Yanımızda çalkalanan okyanus dışında, burası sessiz. Beck yuvalama mevsimi hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve onun, yumurtalarını bırakmak için kıyıya çıkabilecek kaplumbağaları aramak için kumu taradığını anlamam çok uzun sürmüyor.

Yürürken birbirimize yaklaşıyoruz. Önce omuzu omzuma çarpıyor. Sonra kolum koluna değiyor. Parmakları elimin arkasına dokunduğunda, onları tutuyorum ve o da geri çekilmiyor. Parmaklarını parmaklarımın arasına geçiriyor ve her şey çok kolay geliyor. Elimdeki eli. Sohbetin ritmi ve ardından gelen sessizlik. Yol boyunca bulduğumuz her çubukla işaretlenmiş kaplumbağa yuvasını incelemek için beni peşinden çekişi.

Beck haklı. Plaj geceleri daha güzel. Farklı. Sanki zamanın dışına çıkmışım gibi hissediyorum. Günlük hayatın koşuşturmacasından tamamen uzak bir dünyaya. Ve dürüst olmak gerekirse, günlük hayatımdan bıktım. Burayı daha yeni anlamaya başlarken, uçağa binip yeni bir yere gitmeyi düşünmek bile beni yoruyor.

"Bir şey merak ediyorum," diyor Beck. "Nedir o?"

"Şey, çok seyahat ettiğini biliyorum, bu açık. Ama evin neresi? Hiç söylemedin."

Dalgaların kumda yukarı aşağı hareketini izliyorum. "Bilmiyorum," diyorum ona. "Çocukluğumda çok sık taşınırdık," diyorum. "Asker çocuğu," diye açıklıyorum onun sorgulayan bakışına.

"Bu, *Tatil Adamı*'ndan çok farklı," diyor.

"Babam albay. Elma ağacından oldukça uzağa düşmüş."

Bir an sessiz kalıyor ve ben de konuşmanın bittiğini düşünüyorum. Ama sonra şöyle diyor: "Sence her şeyi senin için bu kadar kolay yapan şey bu mu?"

"Neyi kolaylaştırıyor?"

"Tüm bu seyahatleri."

"Bilmiyorum. Belki başlangıçta öyleydi. Nereye gitmek istediğime kendim karar vermek heyecan vericiydi. Yeni insanlar ve yeni yerler... Eğlenceli yerler, başka bir askeri üs değil."

"Ne değişti?"

İç geçirdim. "Hiçbir şey mi? Bilmiyorum. Seyahat etmeyi seviyorum, ama bazen daha çok sürükleniyormuşum gibi geliyor. Hiçbir yere iki kez gitmiyorum. Kendimle ilgili aynı on hikayeyi anlatmaktan öteye geçemiyorum. Asla eve gidiyorum diyemiyorum. Sanırım geçici olmaktan biraz yoruldum, ama geçici olmak bildiğim tek şey."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, fazla konuştuğumdan endişeleniyorum. "Üzgünüm, sen bunları sormamıştın," diyorum. "Moral bozmak istemiyorum. Gerçekten, şikayet edecek hiçbir şeyim yok."

Elimi sıkıyor. "Yeterince yaparsan, yenilik bile sıradanlaşır," diyor.

"Evet," diyorum. "Evet, sanırım haklısın."

"Ben sıradanlığı seviyorum," diyor. "Belki bu beni sıkıcı biri gibi gösterir, ama... Bilmiyorum. Her gün aynı şeyi yapmayı seviyorum. Belki de gerçekten sıkıcı biriyim."

Onun rahat dairesini, deniz kaplumbağası Boris'i, ona sormaya fırsat bulamadığım tüm soruları düşünüyorum. "Sanmıyorum," diyorum.

Kısa bir süre sonra Beck esner ve geri dönmemizi önerir; acaba *onu* sıkıyor muyum diye merak ederim.

Dönüş yolunun çoğunu sessizce yürüyoruz. “Bir konuda dürüst olabilir miyim?” diyor Beck, otoparka giden dar yol görünür hale gelince.

“Tabii.”

Elimi bıraktı ve yine fazla konuştuğum hissi içime çöktü. Çok erken mi samimi oldum? Eğlenceli, neşeli tatilci adam olmam gerektiğini unuttum mu?

"Yarın dışarı çıkmak istemiyorum," diyor Beck. "Üzgünüm."

Bu sözler beni şaşırtır. Öğleden sonramızın tamamen mahvolduğunu biliyorum, ama eğlendiğimizi sanıyordum. Üstelik yarın her şeyi telafi etmeyi umuyordum.

"Oh," diyorum, sesimden hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. "Sorun değil. Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

Her şeyi kısa kesip onu bir daha görmemek düşüncesi, olması gerekenden daha fazla canımı yakıyor. Ama elimde değil. Hafta sonunu benimle geçirmesinin buna değdiğini hissetmesini istiyorum. Sadece anılarda da olsa, yanında kalacak biri olmak istiyorum.

Ondan gözlerimi ayırıp, uzaktaki suya bakıyorum. “Evet, tabii ki. Bu hafta sonu sana söz verdiğim gibi geçmedi, biliyorum. Bu çok kötü, ama anlıyorum. Zaten çok fazla vaktini aldım.”

“Dur biraz,” diyor Beck. “Ne dediğimi anladın mı?”

Şimdi *kafam* karıştı. Ona bakıyorum, nerede yanlış anlaştığımızı anlamaya çalışıyorum. “Yarın birlikte vakit geçirmek istemediğini söylüyorsun.”

Beck gülüyor, sonra başını sallıyor. “Ah, Lucas, öyle demek istemedim... Çok kötü ifade ettim. Özür dilerim.” Yine elimi eline alıyor. “Yarın seni görmek istemediğimi kastetmedim. Yarın hiçbir yere *gitmek* istemediğimi kastettim. Dört saatlik bir şekerleme yaptığımı biliyorum, ama yorgunum. Bütün bu koşturmacalar bana çok geliyor. Fazla bir şey yapmadığımı biliyorum, ama gerçekten hafta sonu boyunca sadece bir büyük aktiviteye yetecek kadar enerjim var. Seni sevdiğim ve eğlenceli olduğun için deniyordum, *ben* de eğlenceli olmak istiyorum. Ama gerçek şu ki, sana ayak uyduramıyorum.”

“Yani, sana söz verdiğim her şeyi yapmadığımız için üzülüyor musun?”

Beck gülüyor. “Hayır, tabii ki. Açıkçası, zaten şu anda bile *çok* fazla şey yapıyoruz.”

“Ama her şeyi kaçırdığımızı öğrendiğinde çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordun!”

“Evet! Planlarını mahvettiğim için kendime hayal kırıklığı duydum!”

“Sadece normal planları kaçırdığımız için çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordun diye yedek bir plan önerdim! Eğlenmediğini sandım. Beni...”

“Sıkıcı,” diyor.

“Doğru.”

“Senin sıkıcı olduğunu düşünmüyorum,” diyor.

“Ben de senin sıkıcı olduğunu düşünmüyorum,” diyorum.

“Yarın eğlenceli planları iptal etmek zorunda kalsam bile mi?”

“Yarın eğlenceli şeyleri kaçırmak zorunda olsan bile,” diyorum.

“Eğlenceli şeyleri kaçırmak zaten daha eğlenceli geliyor.”

“Benimle birlikte eğlenceli şeyleri iptal etmek ister misin?” diye soruyor. “Kesinlikle. Zaten yedek plan da buydu.”

“Bunların gerçek yedek planlar olmadığını, senin bunları o an uydurduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Aynen öyle,” diyorum ona.

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Eli hâlâ elimde, ben de onu kendime doğru çekiyorum. Vücudunu bana yasladığında ve plaj çoraplı ayaklarının ayak parmaklarımda üzerinde durduğunu hissettiğimde gülmek istiyorum.

Bana bakıyor, gözlüğü biraz yana kaymış, ve ben onun ne kadar sıkıcı olmadığını düşünüyorum. Mizahını seviyorum, beklemediğim şeyler söylemesini seviyorum. İşini ne kadar sevdiğini ve konunun ne olduğu fark etmeksizin her sohbe bir şekilde kaplumbağaları dahil etmesini seviyorum. Otel odamda sadece kestiriyor olsa bile, onunla birlikte olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu seviyorum.

Kahretsin, *onu* gerçekten seviyorum.

Sonunda Beck'i öptüğümde, sevdiğim daha fazla şey buluyorum. Ağzı. Benim ağzıma değdiğinde hissettirdiği duygu. Kollarımda onu hissetmek. Saçlarımda parmakları.

Öpücük yavaş, tatlı ve arayış içinde; sıkıcı olmanın tam tersi.

DOKUZ

BEC4

Deni otele götürmeden önce biraz rahatlasam sorun olur mu?" Evime döndüğümüzde Lucas'a soruyorum. "Bütün gün normal kıyafetler giyiyormuş gibi davranmaktan yoruldum."

Lucas beni takip ederek oturma odasına girer. "Rahatlamamı engellemek istemem. Ama sanırım otele başka bir araçla döneceğim. Direksiyon başında uyuyakalmana izin veremem."

Ona dönüp baktığımda gözlerim ağzına takılır ve sahildeki o öpücüğü hatırlarım. Ve ondan sonraki öpücüğü. Ve arabamdaki öpücükleri.

Onu burada, oturma odamda tekrar öpmek nasıl olurdu acaba? Ya da belki kanepede. Ya da yatak odamda. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Bu tür konularda pek cesur bir insan değilim, ama böyle bir adam ne sıklıkla daireme öylece girer ki? Şimdi harekete geçmezsem, o gider gitmez pişman olacağım.

Cesur ol, Beck.

"Ya da," diyorum. "Yedek plan. Sen bir film seç, ben de rahatlayayım, sonra da... oteline dönme."

Lucas kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzer. "Bu, kalmam için bir davet mi?"

Ondan uzaklaşıp soruyu duymamış gibi davranıyorum. "Rahatına bak," diyorum, sonra ondan uzaklaşıp yatak odama doğru yöneliyorum.

"Bu bir davet, değil mi?" diyor.

"Sadece bir film seç, Lucas." Yatak odamın kapısında durup ona dönerim. "Belki sen de rahat bir yer bulursun," derim ve içeri girmeden önce ona gülümserim.

Lucas dediğimi yapar. Başka soru sormaz.

TEN

BEC4

O Otelinden çıkış işlemlerini halletmek için kısa bir yolculuk dışında, Lucas Florida'daki son gününü *çoğunlukla* benim dairemde tembellik ederek geçiriyor. Öğleden sonra geç saatlere doğru birbirimizin en sevdiği filmleri izledik,

yiyebileceğimizden fazla yemek sipariş ettik ve üç kez kestirdik — bunlardan biri gerçekten de uyuklamaydı.

“Bütün hafta sonunu mahvettim,” diyorum, kanepenin diğer ucunda, bacaklarımı kucağına almış, benim bulmaca kitaplarımdan biriyle uğraşan Lucas’ı izlerken. “*Beni* etkileyenin sen olman gerekiyordu sanıyordum.”

Lucas bulmaca kitabının üzerinden bana bakıyor. “Senin kimseden etkilenmen fikri çok komik. Ben çok daha kolay etkilenirim. Mesela ne dersen yaparım.”

"Bu bir imalar mı?" "Kesinlikle," diye cevaplıyor.

Lucas’ın beni gördüğü haliyle: kendine güvenen, bağımsız, eğlenceli. Bu bana doğru geliyor. Kendim hakkında hissetmem gerektiğini düşündüğüm tüm şeyleri bir kenara bırakırsam, bu bana gerçekte nasıl hissettiğimi hatırlatıyor. Zor, seçici ya da sıkıcı biri değilim. Etrafımdaki her şey yanlış şeyleri istediğimi söylese bile, ne istediğimi biliyorum. Etrafımdaki her şey bunun beni mutlu etmemesi gerektiğini söylese bile, beni neyin mutlu ettiğini biliyorum.

"Bu arada, anladım," diyor Lucas. "Neyi anladın?"

“İdeal tatilimi.” “Ve?”

Bana sırtarak bakıyor. “Kesinlikle senin kanepende hiçbir şey yapmamak.” Gözlerimi deviriyorum. “Ciddi ol.”

“Ciddiyim!” diyor.

Dikkatimi önümdeki çapraz bulmacaya veriyorum. “Aynı yere iki kez gitmemene yazık,” diyorum.

Lucas iç geçiriyor. "Evet. Kötü bir alışkanlık. Belki de geri gelmeliyim." Ona bakıyorum, gözleri üzerimde.

"Ne düşünüyorsun?" der. "Buraya geri gelmen hakkında?" Başını sallar.

"Ama Bahamalar'a gidebilirsin," diyorum.

Omuz silkiyor. "Oraya gittim."

"Vegas," diyorum.

"Oraya da gittim."

"Longville, Minnesota. Oraya gittiğini söyleyemezsin."

Lucas iç çekerek bulmaca kitabını masaya bırakır. "Tamam, yakaladın beni. Longville, Minnesota'ya gitmedim... henüz."

"Orası dünyanın kaplumbağa yarışı başkenti," diyorum.

"Minnesota, Longville kulağa ne kadar harika gelse de, yine de buraya dönmeyi tercih ederim. Belki gelecek ay?"

"Buraya geri gelmek mi istiyorsun? Gelecek ay mı?"

"Tabii sen ve Boris meşgul değilseniz," der. "Sen ve Boris meşgul müsünüz?"

Başımı salladım ve Lucas yan sehpadan telefonunu aldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Takvimime bakıp uçak bileti ayırtıyorum."

"Ama... yeni bir yere gidebilirsin. Ya da başka bir yere geri dönebilirsin. Daha havalı bir yere. Neden buraya geri dönüyorsun?"

Lucas telefonunu tekrar masaya koyar. "Çünkü sen için geri gelmeye değer. Yeni tanıştık ve birbirimizi iyi tanımıyoruz, biliyorum, ama senin tanımak *istediğim* biri olduğunu şimdiden biliyorum. Eğer sen de aynı şekilde hissediyorsan, bence bu geri gelmeye değer." Telefonunu tekrar eline alır. "Peki, uçak bileti ayırtayım mı? Ne dersin?"

Ne *mi* düşünüyorum?

Sanırım bu yaz o kadar da kötü olmayabilir.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikayenin ortaya çıkmasına yardımcı olan herkese çok teşekkür ederim. Harika menajerim Wendy Sherman'a. Editörler Lauren Plude ve Lindsey Faber'a, bu hikayeyi geliştirmeme yardımcı olurken gösterdikleri coşku ve zekâ için. Ve bu projede herhangi bir şekilde çalışan Amazon'daki herkese — Andrew Hodges, Jenna Justice, Angela Elson, Caroline Johnson ve diğerlerine.

Sadık dostlarım ve beta okuyucularım Danielle, Emelia ve Raven'a, son dakika okumaları ve beyin fırtınası oturumları için teşekkür ederim. Sizler olmadan yazdıklarım hiçbir zaman tam olarak doğru gelmiyor.

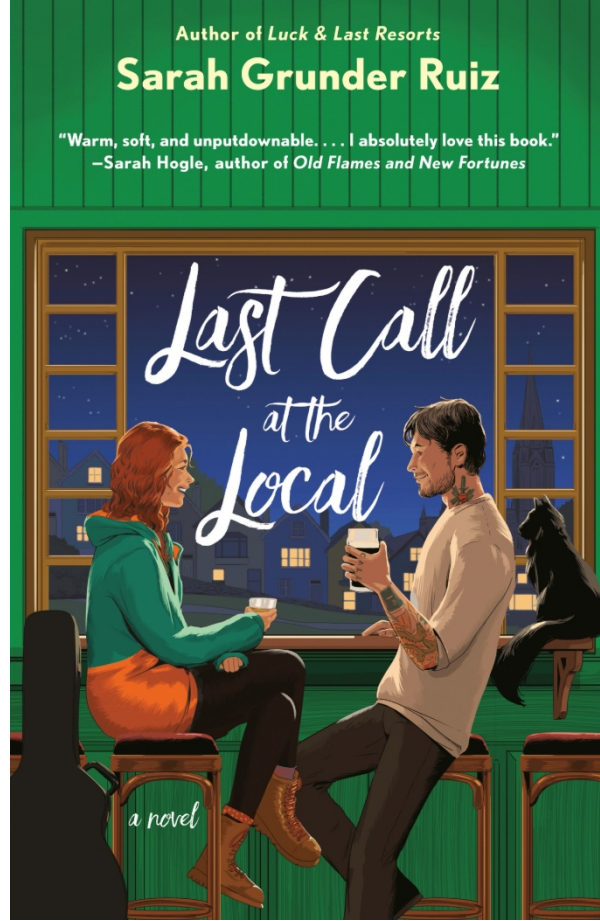
Her zamanki gibi, bu proje sırasında tıkanmış hissettiğimde elimi tutan ve yapamayacağımı düşündüğümde devam etmem için beni cesaretlendiren kocama, Marco'ya özel bir teşekkür. Seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © Joanna Sue Photography

Sarah Grunder Ruiz bir yazar, eğitimci ve karaoke meraklısıdır. North Carolina State Üniversitesi'nden yaratıcı yazma alanında yüksek lisans derecesi aldı ve řu anda aynı üniversitede birinci sınıf yazma dersi vermektedir. Onu Instagram'da [@sarahgrunderruiz adresinde](https://www.instagram.com/sarahgrunderruiz) bulabilirsiniz.

Luck and Last Resorts kitabının yazarı tarafından kaleme alınan bu samimi romantik hikayede, ADHD'li özgür ruhlu bir Amerikalı şarkıcı-söz yazarı ile ailesinin pub'ını yeniden canlandırmak için bir araya gelen çekici bir İrlandalı arasında zıt kutuplar birbirini çeker.

Raine Hart, ADHD ile yaşamının zorluklarına alışkındır. Bu yüzden Boston'daki hayatını bırakıp gezgin bir müzisyen olarak Avrupa'da sokak müzisyenliği yapmaya başlamıştır. Patron yok. Program yok. Kendisinden başka kimseyi hayal kırıklığına uğratabilecek kimse yok. Ancak İrlanda'da yaptığı dikkatsiz bir hata yüzünden sahneye çıkamaz hale geldiğinde, göçebe hayatını bırakmaktan başka bir seçenek görmez.

The Local'ı miras aldığından beri Jack Dunne, bu pub'ı kendine ait bir yer haline getirmek istemiştir. Ancak aile işini yürütmenin getirdiği yük ve OKB'sinden kaynaklanan takıntılı düşünceler, değişiklik yapmasını zorlaştırmaktadır.

Yakışıklı, dövmeli Jack ile bir bira içerken, Raine yanlışlıkla onu ve pub'ı aşağılar. Jack, buna gücenmek yerine, pub'ın nasıl olabileceğine dair vizyonundan etkilenir ve ona bu vizyonu hayata geçirmesi için bir iş teklif eder.

Ancak Raine ve Jack birbirlerine karşı hisler beslemeye başladıklarında, birbirine zıt yaşam tarzları uyuşmaz ve yeniden şekillendirilmesi gereken tek şeyin pub olmadığı anlaşılır. İş ortaklıklarının sonu yaklaşırken, kendilerine koydukları sınırları aşmanın bir yolunu bulmak ya da ömür boyu sürebilecek bir aşkı bırakmak zorunda kalacaklardır.
